

Landsthinget og sætte mit Haab til, at Landsthinget vil forandre det i den Retning, jeg kunde ønske, skal jeg dertil svare, at jeg kan ikke gaa ind paa denne Betragtning. Jeg antager, at ethvert Lovforslag, der herfra sendes til Landsthinget, skal være et tro og sandt Udtryk for, hvad Folkethinget mener, og hvis de Herrer derfor sende dette Lovforslag over med § 31 i, mene de altsaa, at det er bedst og bedst for den militære Straffelov, at Lovforslaget vedtages endeligt paa den Maade. Denne Anskuelse deler jeg ikke, og jeg har da kun Et at gjøre, og det er at stemme imod Lovforslaget.

Bajer: Det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen) fandt, at § 31 kunde give Anledning til saadan Vilkaarlighed, at han, dersom den blev vedtagen, ikke kunde stemme for Loven. Jeg kan ikke slutte mig til det ærede Medlem deri, uagtet jeg gjerne indvinner, at det kan have sine praktiske Vanffeligheder at gennemføre denne Paragraf; men naar den ærede Minister tror, at han kan ordne det paa en tilstrækkelig formaalsstjenlig Maade med denne Eksterneste, har jeg ingen Betænkelse i det Punkt. Derimod er der et andet Punkt, som jeg senere skal komme til, nemlig Lovforslagets § 161, hvilken jeg opfatter paa lignende Maade, som det ærede Medlem § 31, og som efter min Mening vil give Anledning til saadan Vilkaarlighed, til at udøve saadan aandelig Tortur, at jeg siger: Lad hellere legemlig Straf blive staaende ganske kort Tid endnu end at vedtage et Lovforslag, som indeholder en Paragraf, der kan misbruges i den Grad. Jeg skal kun over for den ærede sidste Taler gjøre opmærksom paa, at jeg tror, at vistnok den største Del af Udvalget er enigt om, at dette Ord „Nogen“, som findes i § 31, og som han ikke vidste, hvad det skulde betyde, om det skulde være menige Krigsmænd eller Andre, vistnok efter Flertallets Opfattelse skal forstås saaledes, at det ikke alene er menige Krigsmænd. — Jeg skal derefter omtale de Ændringsforslag, som jeg selv har stillet enten alene eller sammen med Andre. Det første af dem er stillet til § 120 og angaar Verbodighedsforholdet eller, som det for Diebliffet hedder, Respektforholdet. For Diebliffet findes der jo i Lovforslaget en Paragraf, der bestemmer denne Pligt i Forhold til „Overmænd, naar de ere i Uniform“. Den ærede Minister har stillet et Ændringsforslag om, at denne Bestemmelse „naar de ere i Uniform“

skulde gaa ud. Jeg er nu i og for sig ikke bange for at lade det blive staaende som det staar, jeg tror ikke, at det kan have nogen Vanffelighed. Det Æneste skulde være, at det af den Grund blev befaleet, at Krigsmænd ikke maatte gaa civilklædte, Noget, der vilde have stor Ulempe for Mange, ikke mindst for Spillemand. Dels af denne Grund og dels af en anden Grund, som jeg strax skal komme til, har jeg stillet et Forslag, som jeg nærmest vil betegne som et Mæglingsforslag, saaledes at det, der her er sagt om „Overmænd i Uniform“, tillige skal gjælde om Overmænd, naar de ere civile; men det gælder da for de Undergivne med Hensyn til deres Verbodighedspligt, at det skal være vitterligt, at de kjende den vedkommende Overmand. Jeg lægger ikke megen Vægt paa mit Ændringsforslag, og den væsentligste Grund, hvorfor jeg har stillet det, er egentlig den, at jeg ved anden Behandling udtalte mig paa en saadan Maade, at jeg søgte, at det var min Pligt at vise i Gjerningen, at jeg gjerne vilde komme den ærede Minister imøde, naar den ærede Minister paa sin Side ogsaa vilde vise Smødekommen med Hensyn til et Ændringsforslag, som i Virkeligheden staar i Forbindelse dermed, og det er den saaldede politiske Paragraf, den, der handler om Forenings- og Forsamlingsfrihed. Ved første Diekast synes disse to Paragrafer ikke at staa i Forbindelse med hinanden, men i Virkeligheden gjøre de det. Det er efter min Mening de eneste to Paragrafer, ved hvilke man søger at benytte Straffeloven til at indføre Bestemmelser, som ikke tidligere have været fastslaaede ved Lov, og jeg tror ikke, det er rigtigt at benytte Straffeloven paa den Maade. De Forhold, som her er Tale om, fortjene en nærmere Overveelse. Jeg glemte, da jeg omtalte Bestemmelsen i § 120 om Overmænd i Uniform, at gjøre opmærksom paa Noget; jeg veed, at den er bleven misforstaaet, som den nu staar, paa den Maade, at en Undermand f. Ex. skulde, hvis Bestemmelsen blev staaende, kunne gaa op til sin Overmand, og hvis han traf ham civil paaflædt, kunde han ustraffet vise Uærbødighed imod ham. Man overser i saa Fald Slutningen af den foregaaende Paragraf, som gjør det aldeles umuligt, at den Underordnede ikke skulde blive straffet i et saadant Tilfælde. Jeg bryder mig som sagt ikke videre om Ændringsforslaget under Nr. 75, og min Stilling til det er nærmest afhængig af, hvorledes den høitærede Krigsminister stiller sig til de Ændringsforslag, jeg har stillet til § 161,